

Föreningen med Gud och alla helgon

Den andra outtömliga fröjdekällan

1 Joh. 1

»Kom hit; jag skall visa dig bruden, Lammets hustru!» Så sade ängeln till Johannes (Uppb. 21:9). Måtte ock Herrens Ande göra detsamma med oss, taga oss vid handen och visa oss bruden, i det vi betrakta: Föreningen och delaktigheten med Gud och alla hans helgon. Detta är den andra outtömliga fröjdekällan. Den största och djupaste källan till Guds barns bröd och vin, »som vi välsigna» för sakramenterligt bruk. Ut i Apg. 2:44 brukas samma ord om de första kristnas förenade och gemensamma äodelar. Även en äodelarnas gemenskap inbegripes i vår gemenskap med Fadern och hans Son Jesus Kristus. Korteligen: det är i synnerhet tre dyrbara förhållanden, som höra därtill: först en väsentlig förening med Gud; för det andra delaktighet i hans rike och allt hans goda; för det tredje umgänge, dagligt och förtroligt umgänge med honom.

Det första var föreningen med Gud. Denna är en stor, förborgad hemlighet, såsom den ock plägar kallas den »hemlighetsfulla föreningen», men är dock en lika stor verklighet. Den är grundad redan i Guds evighetsråd om människan och i hennes skapelse. Aposteln säger: »Vi äro Guds släkte» (Apg. 17:29). Där är den första grunden. Men denna förening med Gud, vilken upplöstes genom syndafallet, fick en ny, ännu härligare grund uti Kristi mandomsanammelse. I honom blevo Gud och människan förenade i en person. Han skall heta Immanuel, Gud med oss, Gud i vårt kött. Därmed är människan upphöjd till den ära och värdighet, att hon kan vara Guds boning och sällskap, en kropp och en ande med Herren.

Denna förening börjar då, när en förkrossad ande hungrar och törstar efter Herren och hans rättfärdighet; då är hjärtats dörr upplåten, och »då», säger Herren, »skall jag ingå och hålla måltid med honom, och han med mig.» Brudgummen söker bruden, och bruden söker honom — vem skulle då kunna förhindra föreningen? Och Kristus säger, att han skall »taga sin boning» i en sådan själ. O, vem kan tro en sådan härlighet? Den är alldeles för stor, och våra hjärtan alltför små och trånga; förnuftet ropar: Nej, nej, omöjligt! Men vad hjälper? Det är Herrens eget underliga råd. Och han själv har sagt det. Männe vi skola göra honom till lögnare? Betrakta blott Kristi egna ord härom.

Han säger i Joh. 14:23: »Om någon älskar mig, skall han hålla mitt ord, och min Fader skall älska honom, och vi skola komma till honom och taga vår boning hos honom.» Hör! — »Vi taga skola vår boning hos honom.» Det står verkligen så, det kan icke annorlunda översättas. Och detta är av Kristi egen mun. Han säger icke: vi skola besöka honom, utan: »vi skola taga vår boning hos honom». Kan du icke begripa, huru det är möjligt, så betänk blott, vilken den Herren är, som säger det. Du kan icke heller begripa, huru den välsignade kalken är en delaktighet av Kristi blod, huru denne Herren icke blott kan giva oss sin Ande, utan ock sin kropp och sitt blod. Maria kunde icke heller begripa, huru hon skulle bli Guds Sons verkliga moder; men ett enda ord av ängeln skingrade hennes tvivel: »för Gud — för Gud är ingenting omöjligt».

Vad är lättare för den Allsmäktige, än att göra vad han vill! Nu är det hans egen viljas råd och hans fria välbehag, att han vill återföre sig med människan, bo och leva i sina barn på jorden. »Den som älskar mig - vi skola komma till honom och skola taga vår boning hos honom.» Kristus har sagt detsamma flera gånger.

Uti Johannes 15: 4-5 säger han: »Förbliven i mig och jag i eder — den som förbliver i mig och jag i honom» o.s.v. Och i Johannes 17 kap., då han talar med sin Fader, säger han (v. 23): »Jag i dem och du i mig, att de må vara fullkomnade till ett.» Ja, det står uttryckligen så. Kan någonting vara tydligare? Och huru hög och majestätisk är icke den allsmäktige Gudens förklaring härom redan i gamla testamentet: »Jag bor i höjden och i helgedomen och när den, som har en förkrossad och ödmjuk anda» (Jes. 57:15)! Ja, vad kan icke han, när det blott är hans eget behag och hans lust! Och vi veta, att han »förlustar sig med människors barn». Detta visste och omtalade apostlarne med tydliga ord.

Paulus säger: »I ären ett den levande Gudens tempel, såsom Gud har sagt: 'Jag skall bo hos dem och vandra bland dem'» etc. (2 Kor. 6:16). Och åter: »Veten i icke, att eder kropp är ett den helige Andes tempel, vilken bor i eder, och som I haven av Gud, och att I icke ären edra egna» (1 Kor. 6:19, jämf. kap. 3:16-17)? Det är genom denna innerliga förening som vi, enligt Petri ord, bliva »delaktiga av Guds natur» (2 Petr. 1: 4).

Se, detta är nu det första, som hör till »vår gemenskap med Fadern och med hans Son, Jesus Kristus!» Vilken hög och ärofull förening! Och likväl ofta så djupt förborgad! Ja, uti svårare frestelser är det den allra största orimlighet för allt förnuft och all känsla, att Kristus skall hava sin boning hos oss. Dock kan han icke alltid vara förborgad uti oss. Aposteln säger: »Kännen I icke eder själva, att Jesus Kristus är i eder? Så framt det ej så är, att I icke hållen provet» (2 Kor. 13: 5), d. ä. så framt han verkligen är uti eder, bören I känna det. Han blir uppenbar genom sina verkningar. »Den som tror, han har vittnesbördet inom sig själv.» Den, som icke har några reella bevis på att han står i denna saliga förening med Gud och Frälsaren, skall icke övertala sig att tro det. Ty icke är det sagt, att var och en har Guds Ande.

Där han bor, kan han icke alltid vara fördold. Ger han dig icke alltid ett omedelbart vittnesbörd, så blir han dock uppenbar genom sina verkningar, vilka bestå i något, som alldeles strider emot vår egen natur. Vår egen natur är jordisk, självkär, säker, frågar icke efter Guds rike, Guds vrede eller Guds kärlek, Guds närvaro och nåd m.m. Då du nu likväl har fått också en ny art, en ande, som i alla dessa stycken är alldeles tvärt om och stridande mot naturen, så märker du därav, att Kristus bor hos dig.

Således, då du har en ande, som tvärt emot naturens art nu älskar, söker och suckar efter Gud och Guds rike, Guds nåd och närvaro; vidare, en fattig, självmisstänksam ande, missnöjd med sig själv och rädd för självbedrägeri — allt saker, som strida mot naturen; vidare, att Kristus, Kristus och hans försoning, blivit det stora huvudmålet för din själs öga, din hunger och ditt hopp, din tröst och din glädje, så att, såsom Luther säger, »du gärna hör, tänker, talar och skriver om Kristus» — äntligen att du ock genom din bekantskap och förening med honom fått ett heligt sinne, som innerligen älskar hans vilja och i allt vill lyda denna, samt därför lider av allt orent och oheligt, i följd varav du nu känner mycken ohelighet hos dig, emedan den rena, helige Anden straffar allt ont hos dig, även det, som ingen människa ser, t. ex. det hemligaste självbehag — visst är allt detta osvikliga vittnesbörd om den helige Andes inneboende; ty något sådant finnes aldrig uti vår egen natur, utan idel motsatser till allt detta. Och det blir mycket nödigt för kristna att vänja sig att med en klar uppfattning fasthålla dessa väsentliga vittnesbörd, för att icke alltid bero av känslor och ingivelser, utan i dess ställe grunda sig på ordet.

Därför, om du ock vissa tider omgives av det svartaste mörker, av idel synd och frestelser, låt icke därför beröva dig hela det saliga medvetandet om ditt nådestånd och din förening med Gud, varom du har mycket viktigare vittnesbörd än dessa skiften i din erfarenhet; utan betänk då, i de mörka tider, vad aposteln säger: »Vårt liv är fördolt med Kristus i Gud.» Våra tankar, känslor och tycken, hit eller dit, betyda intet; blott vad den store Herren själv sagt, det är evigt visst. Och han säger: »Den som älskar mig» — den som icke med fariséerna är självbelåten och avog mot mitt evangelium, utan tvärt om »älskar», ja, hungrar efter mig och min nåd — »honom älskar min Fader, och vi skola komma till honom och taga vår boning hos honom.»

Men nu — med föreningen med Gud följer, för det andra, också delaktighet i hans goda, hans rike och hans skatter. Vi känna av allt Guds evangelium »vår Herre Jesu Kristi nåd, att han, ehuru rik, vart fattig för vår skull, på det att I genom hans fattigdom skullen varda rika» (2 Kor. 8:9). Han kom ju sannerligen icke för sin egen skull och blev människa, »född under lagen»; det skedde ju allt för vår skull och oss till godo, nämligen att han uppfyllde lagen och led våra synders förtjänta straff, på det att vi skulle få hans rättfärdighet och salighet; såsom skriften så tydligt vittnar och säger: »Den, som icke visste av synd, har Gud för oss gjort till synd, på det att vi skulle varda Guds rättfärdighet i honom.» Se vilket kostligt byte! Han tager våra synder och giver oss sin

rättfärdighet. Bruden var fattig och skuldsatt; men brudgummen tager hennes skulder och giver henne sina rikedomar. Detta är ju hela evangeliets huvudinnehåll. Men för det andra innehåller det, att var och en, som tror på Kristus och blir förenad med honom, är ock i samma stund delaktig av allt detta, som Kristus, såsom vår medlare, förvärvat oss: hans lydnad, hans helighet och rättfärdighet, hans lidandes och döds förtjänst, allt blir så alldeles vårt eget, som om vi själva hade gjort och varit och lidit vad han gjorde och led; ty, såsom nyss sades, han gjorde det ju icke för sig själv, utan för oss och i vårt ställe — ja, sannerligen icke för sig själv; ty han behövde det icke, han behövde icke för sin egen del bliva människa, lida och dö på jorden, utan för vår skull antog han vårt kött och blod, för vår skull var han född under lagen och offrade han sig själv, »rättfärdig för orättfärdiga», såsom han själv säger: »Jag helgar mig själv för dem» — hör! »för dem», »för dem!» — Då en arm syndare börjar hungra och törsta efter denna nåd och med någon hjärtats tro omfatta den, då varder all denna Kristi förtjänst honom skänkt och tillräknad såsom hans egen förtjänst och rättfärdighet, varav han skall i alla sina livsdagar trösta och berömma sig emot sina dagliga synder och uselheter.

Märk! det är alldeles icke nog, att du vet detta och ofta hört det, utan det måste så länge behjärtas, beskådas och betraktas, att ditt hjärta får tröst därav och kan med allvar säga: det är mitt! Då först ger det liv, och då först börjar en salig umgängelse mellan bruden och brudgummen. O, vilken underlig och hög tröst att kunna med hjärtats tro säga: »Allt mitt är hans och hans är mitt. Min synd är hans synd; min nöd blev hans nöd; men hans rättfärdighet är min rättfärdighet, hans lydnad min lydnad, hans blod min renhet, hans död mitt liv! Lovat vare hans namn!

Mot min synd sätter jag hans rättfärdighet, mot min köld hans kärlek, mot min svaghet hans starkhet — och säger så: »Är jag syndig, så är Kristus rättfärdig; är jag kall, så är Kristus varm; är jag försagd och ängslig, så är Kristus alls icke försagd, han vet råd. Korteligen, allt hans är mitt, och mitt är hans.» Se så vill han själv att vi skola tro! Men han gör oss icke mindre delaktiga av sitt liv, sin härlighet och sina eviga rikedomar. »Äro vi barn», säger aposteln, »så äro vi ock arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi medarvingar, om vi annars lida med honom, på det att vi ock med honom må varda förhärligade» (Rom. 8:17). Tänk vilka ord! — Guds arvingar och Kristi medarvingar!

Är det möjligt, att det är sanning? Eller äro vi dårade av några klokt uttänkta fabler? Guds arvingar och Kristi medarvingar! Visst se vi, att Gud skapade människan till arvinge och herre över allt, det han gjorde. Visst förstå vi, att »kvinnans säd» skulle i alla avseenden återställa vad som förlorades genom fallet. Visst höra vi honom själv säga om sina svaga lärjungar till Fadern: »Jag har givit dem den härlighet, som du har givit mig.» Visst höra vi honom tala om sina bröder och säga: »Min Fader och eder Fader, min Gud och eder Gud»; men vi kunna ändå icke rätt få det in i vårt förstånd! — »Guds arvingar och Kristi medarvingar.» Det måtte vara övermåttan rika arvingar, de som äro Kristi medarvingar. Dock är även det övermåttan stort att vara Guds barn; och äro vi Guds barn, så äro vi ju Kristi bröder och systrar; och äro vi Kristi bröder, så äro vi ock hans medarvingar.

Nu, det är alltsammans för mycket stort för att av oss kunna riktigt tros och fattas; men vad gäller? Det är dock Guds eget eviga råd och hans egna ord. Och det är ock icke mindre stort, att Guds Son kom och blev människa och vår broder. Och detta har nu likväl skett. Därför, fastän vi icke kunna fullkomligen tro det, är det dock lika sant och visst, emedan han, som har gjort och sagt det, heter trofast och sannfärdig. Han själv sade: »Jag har givit dem den härlighet, som du har givit mig» — och sade detta om dem, som ännu gingo på jorden — således hade han redan givit, således ägde de redan denna härlighet, fastän de ännu icke sågo den, utan den var åt dem förvarad. Och vad detta arv, denna härlighet innebär, det är, vad intet öga har sett, och intet öra hört, och i ingen människas hjärta har uppstigit; såsom ock Johannes säger: »Vi äro nu Guds barn, och det är icke ännu uppenbart, vad vi skola varda; men vi veta, att när han varder uppenbar, skola vi bliva honom lika.»

Men se nu, när jag börjar tro sådana härliga saker och får en förtrolig barnskapsande inför Gud, då kan jag omöjligen längre bliva på avstånd från den hulde Fadern och den dyre Frälsaren, då begynner jag tala ett förtroligt barnaspråk med honom; såsom aposteln säger: »Emedan I ären barn, har Gud sänt sin Sons Ande i edra hjärtan, som ropar: Abba, Fader.» Och se nu här det tredje, som hör till vår gemenskap med Gud, nämligen umgänget, det förtroliga umgänget med honom. Detta förtroliga umgänge med Gud och vår Frälsare är ett barnsligt och tillitsfullt, såsom ock heligt, kärleksfullt och hörsamt umgänge, då man umgås såsom ett barn med sin fader, och så snart man i något förgått sig, genast med ånger beder om förlåtelse, men dock behåller det barnsliga förtroendet och därför fortfar att umgås med honom och vill endast vara hans egen.

Ur det trogna barnets hjärta gå oräkneliga och outsägliga suckar till Frälsaren, vad helst det än förehaver, ty hans nåd och närvaro är hjärtats livsbehov; man vandrar inför honom och aktar uppå hans ögon och söker att i allt behaga honom; därför aktar man på hans ord och tillfrågar honom vid alla företag och gärningar. Se, när denna umgängelse är varm och livlig, då lever själen åter paradislivet, och då är allt saligt och väl; men genom denna onda värld gå många kalla och upptorkande väder, som avkyla och borttrycka sinnet från vår själs käresta. Då blir det nödvändigt att vaka och hava akt på sitt hjärta, ty »därifrån går livet» — hava akt på barnaumgänget med sin Gud; ty detta är hjärtat i gudaktigheten; skadas detta, då skadas själva livet.

Hör vad David bekänner: »När jag icke satt och stillade min själ, så vart min själ avvand, såsom en varder avvand ifrån sin moder». Ack, huru mången kristens bittra erfarenhet! Så vill ock alltid vår avsvurne fiende, djävulen, ånyo ingiva oss misstankar emot Guds hjärtelag och nåd för att beröva oss vår sanna själaro, vårt fäste och vår kraft i Herren. Då är det nödigt att alltid med omsorg öva denna umgängelse med Gud för att därmed fortfara ända till livets slut. Man måste fara efter att allt bättre lära känna Guds hjärta, att alltid förtroligare vila i hans sköte, ja, att helt försänka sig i hans nåd och leva däri såsom i sitt element. Därför, så snart man besväras av någon oro och ovisshet, i följd av någon syndasvaghet, bör man genast skynda till Gud och söka tvagning i Jesu blod, samt åter tro på hans tillsägelser, att allt är förlåtet och väl.

Till en förtrolig umgängelse med Gud hörer ock alltid den dagliga bättringen, ett ödmjukt bekännande av våra skröpligheter och ett beständigt iklädande av Kristi rättfärdighet. Därtill hörer då, att vi tänka på Herrens bud, i synnerhet buden om tron och kärleken, samt på hans heliga föredöme i all vår vandel. Härtill hörer en beständig uppmärksamhet på den helige Andes bestraffningar, samt en uppriktig lydaktighet för hans maningar; ty annars äro vi själva skulden till, att vår frid och barnaförtrostan blir störd och Guds vänliga ansikte förborgat. Herren säger: »Jag har något emot dig — gör därför din flit och bättra dig» (Upp. 24; 3:19).

Sådant antyder han oss nu ofta genom sitt ansiktes bortvändande, nådens och fridens undandragande. Då böra vi giva akt därpå, rannsaka vårt väsende och eftersinna, vad det är, som han bestraffar hos oss, och så bättra oss. Men när det dock aldrig kan vara annorlunda i detta livet, än att mångahanda synder och skröpligheter vidlåda oss, varav friden blir störd, måste vi framför allt se till, att vi icke förlora samvetets evangeliska frihet och vilande vid den oförskyllda nåden, att vi icke på nytt fångas under träldomens ok; därför blir det nödigt, att vi beständigt och oavlåtligt inpräglade evangelium i hjärtat och aldrig giva oss tillfreds, då samvetet blir sårat, förrän vi riktigt talat ut med Frälsaren om saken och återvunnit vår tröstefulla tillförsikt till hans vänskap.

Men för det ändamålet åter är det alldeles nödvändigt, att vi allvarligen lära oss att icke grunda denna tillförsikt på känslan, ty då blir det oss rent av omöjligt att hålla ut i tron, emedan den trofaste Herren behåller sitt sätt att även i största kärlek på det djupaste fördölja sig för sina barn och vänner, såsom han gjorde med kananeiskan, då han mot alla hennes böner ställde sig så obeveklig, svarar så bortstötande och sist antyder, att hon var en hund, då hon likväl med sin tro var hans största lust och glädje — likaså med Maria Magdalena, då han säger: »Rör icke vid mig!» Och Job, Abraham, Josef, huru hårt provade han icke dem!

O, detta: »Rör icke vid mig!» — ja, till och med: »Du är en föraktlig hund!» det är något, som hans käraste barn icke sällan få känna under sina böner och eljest. Då gäller det att icke låta förvilla sig, utan ännu förtröstansfullt säga: Efter det är ditt välbehag, att vi skola icke se och dock tro, så ske din vilja, fördölj dig, du är dock densamme, som då jag ljuvast smakat din kärlek. Och ditt ord kan icke svika.

Detta är nu ett kort utkast över vår gemenskap med Fadern och hans Son Jesus Kristus. Och likväl, vem ser icke, att här är en källa till en utesäglig, allt övervägande glädje? Tänk, vilken hög, obegriplig ära och nåd att stå i förening med Gud, att vara en kropp och en ande med Herren, att hava sällskap med honom och kunna tala med honom om allt! Tänk, vilken rik tröst emot alla synder och uselheter att äga all Kristi förtjänst; och vilket arv, vilken rikedom, då vi äro Guds arvingar och Kristi medarvingar!

Vilken människotanke kan fatta, vilken tunga uttala höjden och djupet av en sådan nåd och lycka? Om vi rätt kunde tro det, skulle vi icke kunna leva för en alltför stor glädje. Men det är nu alldeles övertäckt med tjock tung dimma av sinnlighet, av all jordelivets uselhet samt våra egna många synder och brister, så att vi icke nu kunna se det; men då han varder uppenbar, då skola ock vi uppenbaras med honom i härlighet. Emellertid — har du denna gemenskap med Gud, var då gärna ett »världens avskum och allas avskräde»; du är dock högre och ärofullare än konungen i sitt rike.

Var då gärna ensam och övergiven av människor, Gud har sin boning hos dig. Ser du ock idel synd och skröplighet hos dig, är du dock övermåttan rättfärdig och tack för Guds ögon; ty Kristi rättfärdighet är din. Om du är fattig i denna värld, är du dock övermåttan rik, ty du är Guds arvinge och Kristi medarvinge. Om en sådan själ sade Herren själv: »Jag känner din fattigdom, fastän du är rik!» (Uppb. 2:9). Tänk, då måste man vara högeligen rik, när denne Herren så talar därom!

Härtill kommer nu ytterligare, att vi ock äro i förening och gemenskap med alla Guds helgon. Detta var det andra, vi bort betrakta; ty aposteln sade: »På det att även I mån hava gemenskap med oss.» Vi betänka härvid endast vår Herres ljuvliga ord i Joh. 17:e kap., då han beder för sina lärjungar. Hör vad han tillägger, v. 20-21: »Men icke allenast för dessa beder jag, utan ock för dem, som genom deras ord skola tro på mig, på det att alla må vara ett såsom du, Fader, i mig, och jag i dig; att ock de (nämligen som framdeles tro) må vara ett i oss.» — Hör! »att ock de skola vara ett, dessa lärjungar, och alla, som genom deras ord skola tro på mig», i alla tider och länder, »intill världens ända». Hava ock vi nu genom deras ord börjat tro på honom, så har han därmed också nämnt oss, att också vi skola vara ett med apostlarna och med honom.

O höga, ärofulla sällskap! Må jag då vara föraktad av hela världen, jag har ett brödraskap, som är tusenfaldigt ärofullare, vissare och lyckligare, en stor skara av syskon och äkta vänner. Även detta är stundom djupt förborgat, men en gång skall den stora skaran ifrån alla tidsåldrar och länder församlas, och »då», säger Kristus, »skolen I se Abraham, Isak och Jakob och alla profeterna», och se den älsklige Johannes och den högt benådade Maria och det utkorade redskapet Paulus m. fl., och då skall det bliva uppenbart, vad Kristus här säger: »att de skola alla vara ett».

Men sanning och uppriktighet i hjärtat! Det är nu det enda viktiga, att vi icke blott utvärtes äro i sällskapet, utan ock stå i verklig förening med Gud. Se, vilket tillägg aposteln härom gör. Sedan han först sagt, v. 5. att han skriver detta, på det att vår glädje må vara fullkomnad, så tillägger han, v. 5-6:

Och det är det budskap, som vi hava hört av honom och åter förkunna för eder, att Gud är ett ljus, och att intet mörker är i honom. Om vi säga, att vi hava gemenskap med honom, och vandra i mörkret, så ljuga vi och göra icke sanningen.

Hör! »Gud är ett ljus!» — ett helighetens och allvetenhetens klart skinande ljus. »Och intet mörker är i honom.» Han har ingen mörk vrå för den, som vill vandra i mörkret. Allt är blott och uppenbart för hans ögon. »Om vi

säga, att vi hava gemenskap med honom, och vandra i mörkret, så ljuga vi» etc. Av dessa ord se vi syftemålet och orsaken, varför Johannes här icke framställde någon annan sida hos Gud, såsom t. ex. i kap. 4: »Gud är kärlek», utan endast denna, att Gud är ett ljus.

Han ville väcka till uppriktighet, ville möta skrymteriet, möta en munkristen, som blott säger sig hava sällskap med Gud, men icke i hjärtat äger det. Tänk, vilket fruktansvärt förhållande: »Om vi säga, att vi hava gemenskap med honom, och vandra i mörkret, så ljuga vi» — ljuga på vår själ, ljuga för den helige Ande, och kunna möjligen en liten tid bedraga människor och oss själva, men, Gud är ett ljus, och intet mörker är i honom!

– C-O Rosenius

(Tolfte årgången, år 1853)

© **Pietisten 2023**

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com